

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Asan/22/2019
Identifikačné číslo spisu: 6018200602
Dátum vydania rozhodnutia: 02.06.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Zemková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:6018200602.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej, PhD. a zo sudcov JUDr. Nory Halmovej a JUDr. Milana Moravu v právnej veci žalobcu: W.. W. M., nar. XX. T. XXXX, trvale bytom L.. T. XXX/X, K., právne zastúpený: JUDr. Mgr. Lucia Príčová, advokátka, so sídlom Strážovská 4, Banská Bystrica, IČO: 50 601 881, korešpondenčná adresa: Na Troskách 12, Banská Bystrica, proti žalovanému: Riaditeľ Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície, Sládkovičova 25, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BB1-2018/026506-008 zo dňa 20. júna 2018, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/117/2018-90 zo dňa 13. februára 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/117/2018-90 zo dňa 13. februára 2019 z a m i e t a.

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1.

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“ alebo „Správny súdny poriadok“) zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BB1-2018/026506-008 zo dňa 20. júna 2018 a zároveň zamietol alternatívny návrh žalobcu na sankčnú moderáciu. Predmetným rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil disciplinárny rozkaz riaditeľa Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Banská Bystrica (ďalej aj ako „orgán verejnej správy 1. stupňa“) č. 1/2018 zo dňa 18. apríla 2018, ktorým bolo žalobcovi uložené disciplinárne opatrenie podľa § 53 ods. 1 písm. b/ zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z.z.“), a to zníženie služobného platu o 5 % na dobu jedného mesiaca za disciplinárne previnenie podľa § 52 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., ktorého sa žalobca mal dopustiť tým, že dňa 4. októbra 2016 v čase o 17.09 hod., v služobných priestoroch Oddelenia cudzineckej polície Prezídia policajného zboru Banská Bystrica, v čase, kedy nemal plánovanú službu,

vykonan na základe požiadavky pani F. Z. Ď., prostredníctvom konta M. lustráciu osoby F. J. v informačnom systéme Policajného zboru a následne jej poskytol informáciu z informačného systému, týkajúcu sa osoby F. J., čím konal v rozpore s čl. 9 písm. e/ Nariadenia ministra vnútra SR č. 164 zo dňa 12. novembra 2013 o ochrane osobných údajov (ďalej len „nariadenie ministra vnútra č. 164/2013“) a porušil základnú povinnosť policajta ustanovenú v § 48 ods. 3 písm. h/ zákona č. 73/1998 Z.z. Uvedeným konaním žalobca spôsobil porušenie záujmu chráneného zákonom č. 122/2013 Z.z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 122/2013 Z.z.“), ktorým je ochrana spracovávaných osobných údajov.

2. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na skutočnosť, že žalobca v prevažnej časti žalobných námietok iba všeobecným spôsobom poukazoval na nedostatky preskúvaných rozhodnutí. Krajský súd v tejto súvislosti zdôraznil, že úlohou správneho súdu pri prieskume zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy nie je vyhľadávať konkrétne nedostatky v postupoch a rozhodnutiach orgánov verejnej správy na základe všeobecných žalobných námietok. Vzhľadom na skutočnosť, že v danom prípade ide o vec správneho trestania, krajský súd vychádzal zo žalobných námietok v takom rozsahu, v akom boli v konkrétnostiach namietané nedostatky v postupe a v rozhodnutiach orgánov verejnej správy a nad rozsah a dôvody správnej žaloby preskúmal správnu žalobou napadnuté rozhodnutia len v medziach daných v ustanovení § 195 SSP, pričom konštatoval, že nad rozsah správnej žaloby vady v postupe a v konaní orgánov verejnej správy v zmysle § 195 SSP neexistil.

3. Krajský súd zastáva názor, že v preskúvanom disciplinárnom rozkaze orgánu verejnej správy 1. stupňa, vydanom po zrušení predošlých rozhodnutí orgánov verejnej správy správnym súdom, je dostatočným a nezameniteľným spôsobom vymedzený skutok, ktorého sa mal žalobca dopustiť, pričom bol zároveň odstránený a vysvetlený aj nedostatok týkajúci sa konkrétneho času lustrácie vykonanej žalobcom.

4. V súvislosti s námietkou žalobcu týkajúcou sa nedostatočne zisteného skutkového stavu veci krajský súd uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že sám žalobca nepopiera, že informácie poskytol, dňa 4. októbra 2016 sa na pracovisku mimo plánovanú službu nachádzal, pričom čas lustrácie nijako nerozporuje, nie je súdu zrejmé, v akom smere a aké dôkazy by mali byť ešte vykonané, a čo by nimi malo byť preukázané.

5. Krajský súd považoval za správnu právnu kvalifikáciu disciplinárneho previnenia, zdôrazňujúc, že žalobca porušil služobnú disciplínu, keď mimo svojej aktívnej služby lustroval údaje o pobyte cudzinca a tieto poskytol jeho bývalej manželke, ktorá nemala splnomocnenie na riešenie akýchkoľvek administratívnych záležitostí bývalého manžela, súvisiacich s jeho pobytom na území Slovenskej republiky.

6. V predmetnom kontexte krajský súd poukázal na argumentáciu orgánov verejnej správy o tom, že zákon č. 122/2013 Z.z. nevymedzuje taxatívne v konkrétnostiach všetky údaje, ktoré sa považujú za osobné údaje fyzickej osoby. Údaj o pobyte na území Slovenskej republiky je jedným z osobných údajov týkajúcich sa konkrétnej fyzickej osoby, ktorá bola v predmetnom prípade určená inými identifikačnými údajmi, na základe ktorých žalobca vykonan lustráciu.

7. Vo vzťahu k žalobným námietkam týkajúcim sa vrátenia uloženého disciplinárneho opatrenia - 5 % zo služobného platu a neposkytnutia odmeny krajský súd uviedol, že tieto presahujú rámec súdneho prieskumu správnu žalobou napadnutých rozhodnutí. Uvedený druh námietok proti postupu žalovaného a orgánu verejnej správy 1. stupňa je žalobca oprávnený uplatňovať cestou iných prostriedkov ochrany svojich práv a nie správnu žalobou, ktorou sa domáha preskúmania zákonnosti rozhodnutia o uložení disciplinárneho opatrenia.

8. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatoval, že z údajov obsiahnutých v administratívnom spise vyplýva, že žalobca bol s výsledkom preverenia skutočného času lustrácie

oboznámený v žiadosti o vyjadrenie zo dňa 13. marca 2018, z obsahu ktorej vyplýva, že orgán verejnej správy 1. stupňa žalobcu oboznámil s tým, že požiadal Ministerstvo vnútra SR, Sekciu informatiky, telekomunikácií a bezpečnosti MV SR, odbor systémov a komunikácie, o spresnenie času lustrácie osoby F. J. dňa 4. októbra 2016, pričom bolo oznámené, že lustrácia bola vykonaná dňa 4. októbra 2016 o 17.09 hod. stredo európskeho letného času. Po doručení vyjadrenia žalobcu zo dňa 26. marca 2018 mu bola sprístupnená písomnosť- informácia zo Sekcie informatiky, telekomunikácií a bezpečnosti MV SR, ktorá však neobsahovala žiadne významné skutočnosti v porovnaní s tým, o čom orgán verejnej správy 1. stupňa oboznámil žalobcu vo výzve na vyjadrenie. Napokon mal žalobca možnosť sa s obsahom písomnosti oboznámiť pri oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu, pričom v priebehu ďalšieho administratívneho konania, ani v priebehu súdneho konania, nič konkrétne vo vzťahu k času vykonanej lustrácie nenamietal. Keďže nie je sporné, že lustrácia bola vykonaná (čo nepopiera ani žalobca) a išlo len o upresnenie času skutku (za účelom zabezpečenia jeho vymedzenia tak, aby bola zachovaná požiadavka jeho nezameniteľnosti), žalobnú námietku o porušení procesných práv žalobcu krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

9. Za nedôvodnú označil krajský súd taktiež námietku, že žalobcovi nebola poskytnutá možnosť obhajovať sa pred poradnou komisiou žalovaného. Žalobca sám uviedol, že zloženie poradnej komisie mu bolo oznámené a voči zloženiu nemal žiadne výhrady. Odvolací orgán pritom vychádzal len z podkladov rozhodnutia, ktoré obstaral orgán verejnej správy 1. stupňa, s týmito bol žalobca oboznámený a žiadne návrhy na doplnenie dokazovania v odvolaní neuviedol.

10. Krajský súd považoval preskúmané rozhodnutia za dostatočne odôvodnené, konštatujúc, že orgány verejnej správy dostatočným spôsobom zistili skutkový stav a vysporiadali sa aj s námietkami prednesenými žalobcom v priebehu administratívneho konania. Pri ukladaní sankcie a jej odôvodnení rešpektovali ustanovenie § 56 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z., pričom odstránili aj nedostatky vytykané správnym súdom v jeho zrušujúcom rozhodnutí. Z rozhodnutia je zrejmé, na čo pri uložení sankcie prihliadali- záujem chránený zákonom, potreba dodržiavania služobnej disciplíny, zabezpečené vzdelávanie žalobcu v oblasti ochrany osobných údajov, ako aj jeho postoj k plneniu služobných povinností. Ako podstatnú označil krajský súd aj skutočnosť, že žalobca bol už v minulosti disciplinárne potrestaný a trikrát mu bolo uložené písomné pokarhanie ako miernejšia forma sankcie. Krajský súd zdôraznil, že pri ukladaní sankcie je potrebné predovšetkým zabezpečiť dodržanie jej základných cieľov, a to represie, ako aj individuálnej a generálnej prevencie, čo v danom, prípade bolo naplnené.

11. Po preskúmaní správnu žalobou napadnutých rozhodnutí orgánov verejnej správy nad rozsah a dôvody správnej žaloby z aspektov vymedzených v ustanovení § 195 SSP krajský súd konštatoval, že nezistil v tomto smere žiadne pochybenia. Skutkový stav bol zistený dostatočne, nedošlo k uplynutiu prekluzívnej lehoty, v ktorej mohla byť vyvedená zodpovednosť za disciplinárne previnenie, boli dodržané zásady trestného konania podľa Trestného poriadku, ako aj zásady ukladania trestov podľa Trestného zákona.

12. Vo vzťahu k požiadavke žalobcu týkajúcej sa sankčnej moderácie krajský súd zdôraznil, že v zmysle § 198 ods. 2 SSP môže moderovať sankciu uloženú orgánom verejnej správy len v medziach, ktoré sú dané osobitným právnym predpisom pre orgán verejnej správy, ktorý rozhodoval o administratívnom potrestaní.

13. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na relevantné ustanovenia zákona č. 73/1998 Z.z. (§ 52 ods. 1, § 54, § 55), zo znenia ktorých je zrejmé, že sankčná moderácia tak, ako ju navrhol v petite správnej žaloby žalobca (súd upúšťa od uloženia disciplinárneho opatrenia za disciplinárne previnenie žalobcu, keďže účel správneho trestania bol dosiahnutý aj samotným prejednaním veci), nezodpovedá zákonnému rámcu sankcionovania disciplinárneho previnenia. Z uvedeného dôvodu krajský súd návrh žalobcu na sankčnú moderáciu zamietol, argumentujúc, že z ustanovenia zákona č. 73/1998 Z.z. nevyplýva možnosť upustiť od potrestania, ale len možnosť neuloženia disciplinárneho opatrenia pri súčasnom uložení výčitky. Krajský súd mal však za to, že v prejednávanej veci by účel správneho trestania nebolo možné dosiahnuť len samotným prejednávaním veci s ohľadom na dôvodnosť vyžadovania plnenia

služobných povinností.

2.

14. Proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť, ktorou sa domáhal, aby kasačný súd rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/117/2018-90 zo dňa 13. februára 2019 zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného č. PPZ-HCP-BB1-2018/026506-008 zo dňa 20. júna 2018 zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie, alternatívne aby kasačný súd zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalobca zároveň požadoval priznanie náhrady trov konania.

15. Žalobca v kasačnej sťažnosti namietal, že krajský súd sa s námietkami uvedenými v správnej žalobe vysporiadal iba čiastočne, pričom tieto podľa názoru žalobcu nesprávne právne posúdil.

16. Žalobca v kasačnej sťažnosti zopakoval viaceré námietky totožné s tými, ktoré uplatnil v podanej správnej žalobe. Žalobca naďalej považuje rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov za arbitrárne, bez odôvodnenia skutkových okolností, z obsahu ktorých nie je zrejmé, či došlo k poskytnutiu osobných údajov, resp. aké osobné údaje mali byť poskytnuté. Podľa názoru žalobcu správne orgány nepreukázali poskytnutie osobných údajov s uvedením konkrétnych údajov, ktorých sa malo poskytnutie týkať.

17. Žalobca opätovne namietal porušenie zásady prezumpcie nevinu zo strany správnych orgánov, argumentujúc, že nie je povinnosťou policajta dokazovať svoju nevinu, keďže dôkazné bremeno nesie práve orgán verejnej správy. Žalobca zdôraznil, že v prípade existencie akýchkoľvek rozumných pochybností o tom, či sa policajt tvrdeného disciplinárneho deliktu dopustil, bude potrebné tieto vykladať v prospech policajta a nie naopak.

18. Žalobca zastáva stanovisko, že v rozhodnutiach správnych orgánov naďalej absentuje presné popísanie skutku. Žalobca zároveň uviedol, že nemá vedomosť na základe akého dôkazu správne orgány odvodili záver, že došlo k skutočnému poskytnutiu osobných údajov fyzickej osoby.

19. Vo vzťahu k charakteru poskytnutých údajov žalobca zdôraznil, že podľa jeho názoru osobné údaje fyzickej osoby sú také údaje, ktoré bližšie charakterizujú fyzickú osobu ako takú. Platnosť, prípadne neplatnosť povolenia na pobyt a možnosť pricestovať na tento doklad na územie SR žalobca nepovažuje za osobný údaj, ktorý by bližšie určoval a špecifikoval fyzickú osobu.

20. Správne orgány pri ukladaní sankcie podľa názoru žalobcu neprihľadali v zmysle § 56 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. na povahu protiprávneho konania, na okolnosti, za ktorých bolo spáchané, jeho následky, mieru zavinenia a na doterajší postoj policajta k plneniu služobných povinností. Žalobca opätovne zdôraznil, že v danom prípade bolo potrebné posúdiť skutočné ohrozenie spoločenských záujmov chránených všeobecne záväznými právnymi predpismi alebo internými predpismi a či je toto ohrozenie vyššie alebo nepatrnej intenzity. Žalobca sa domnieva, že zároveň bolo nevyhnutné zohľadniť aj skutočnosť, či disciplinárne konanie bolo začaté na podnet osoby, ktorej sa poskytnutie informácií malo týkať, a či sa táto osoba cítila byť dotknutá konaním policajta.

21. Žalobca taktiež nesúhlasil s tým, že pri ukladaní sankcie majú byť zohľadnené minulé disciplinárne potrestania, keďže správny súd nepozná konkrétne okolnosti týchto potrestaní, ako aj z dôvodu ich zahľadania v zmysle ustanovenia § 61 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z.

22. Vo vzťahu k návrhu na sankčnú moderáciu uplatnenému v správnej žalobe žalobca uviedol, že tento bolo potrebné chápať ako požiadavku navyše, ktorou sa domáhal aj zmeny napadnutého rozhodnutia popri jeho zrušení, ak by správny súd dospel k záveru, že je na mieste rozhodnutie žalovaného zmeniť bez jeho zrušenia.

23. V závere kasačnej sťažnosti žalobca namietal, že krajský súd sa napadnutým rozsudkom odchyľil od

ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu a ostatných súdov, keďže nevzal do úvahy rozhodnutia, na ktoré žalobca poukázal v správnej žalobe (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované pod R 51/2011, R 26/2012, R 90/2012, R 98/2012, R 22/2013, ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 8Sžo/12/2009 zo dňa 17. decembra 2009).

3.

24. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril písomným podaním, doručeným Krajskému súdu v Banskej Bystrici dňa 4. júla 2019, v ktorom navrhol, aby kasačný súd rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/117/2018-90 zo dňa 13. februára 2019 v celom rozsahu potvrdil.

25. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti žalobcu uviedol, že naďalej trvá na svojom vyjadrení, že skutkový stav bol v prejednávanej veci dostatočne zistený, pričom boli dodržané zásady správneho konania v zmysle zákona č. 71/1967 Z. z. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), ako aj zásady ukladania trestov v zmysle zákona č. 73/1998 Z. z. Žalovaný má za to, že žalobca vo svojich vyjadreniach uvádza iba svoje domnienky, ktoré nedoložil žiadnymi relevantnými dôkazmi, na rozdiel od žalovaného, ktorý zistené pochybenie žalobcu podložil výstupmi z informačných systémov Policajného zboru, čím riadne preukázal skutkový stav veci.

26. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že sám žalobca nepopiera fakt, že informácie získané lustráciou v informačných systémoch Policajného zboru poskytol tretej osobe, čo potvrdil aj vo svojom vyjadrení doručenom orgánu verejnej správy 1. stupňa dňa 26. marca 2018. Z uvedeného podľa názoru žalovaného vyplýva, že informácie získané z informačných systémov Policajného zboru boli poskytnuté neoprávnene tretej osobe, preto nemožno mať pochybnosti o existencii konkrétnych dôkazov. Žalovaný zastáva stanovisko, že z jeho strany bolo pochybenie žalobcu preukázané a skutkový stav veci bol riadne zistený. Žalovaný preto označil námietku žalobcu týkajúcu sa nedostatočne zisteného skutkového stavu veci za irelevantnú, poukazujúc na skutočnosť, že žalobca v predložených vyjadreniach uviedol len svoje domnienky, ktoré nedoložil žiadnymi relevantnými dôkazmi.

27. Vo vzťahu k námietke žalobcu týkajúcej sa nedostatočného preukázania zavinenia podľa ustanovenia § 52 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. žalovaný uviedol, že žalobca porušil základné povinnosti policajta ustanovené § 48 ods. 3 písm. h/ zákona č. 73/1998 Z. z., a to tým, že nedodrжал služobnú disciplínu spočívajúcu v dôslednom plnení povinností ustanovených ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi, ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, služobnou prisahou, rozkazmi nariadeniam, príkazmi a pokynmi. Uvedené žalovaný považuje za postačujúce preukázanie zavinenia zo strany žalobcu. Porušenie vyššie uvedených právnych predpisov je zdokladované výpismi z informačných systémov Policajného zboru, ktoré boli poskytnuté žalovanému odborom inšpekčnej služby Stred, úradu inšpekčnej služby, sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra SR.

28. Žalovaný zdôraznil, že vstup do informačného systému Policajného zboru v čase, kedy žalobca neplnil žiadne služobné povinnosti (nemal plánovanú službu), lustrácia osoby a následné poskytnutie informácií inej osobe, bolo v rozpore s internými predpismi upravujúcimi ochranu osobných údajov a prevádzku informačného systému Policajného zboru- evidencia cudzincov s povoleným pobytom. Žalovaný zároveň poukázal na skutočnosť, že žalobca bol náležite oboznámený s problematikou ochrany osobných údajov a o právach a povinnostiach oprávnenej osoby bol v súlade s § 21 zákona č. 122/2013 Z.z. riadne poučený.

29. V súvislosti s charakterom údajov a spôsobom, resp. adresátom ich poskytnutia žalovaný uviedol, že v danom prípade žalobca poskytol informácie získané z informačných systémov Policajného zboru osobe, ktorá nebola splnomocnená účastníkom konania, zdôrazňujúc, že išlo o bývalú manželku účastníka konania, ktorá následne mohla získané informácie využiť vo svoj prospech, resp. v neprospech účastníka konania. Žalovaný taktiež uviedol, že žalobca, ako zástupca správneho orgánu, nemôže konať nad rámec zákona, ale len v jeho intenciách. Poskytnutie údajov získaných žalobcom z informačných systémov Policajného zboru tretej osobe, ktorá nebola na konanie nijako splnomocnená, ani o poskytnutie informácie nežiadala v zmysle zákona o slobodnom prístupe k informáciám, bolo

protizákonné.

30. V súvislosti s námietkou žalobcu ohľadom skutočností, na ktoré správne orgány prihliadali pri svojom rozhodovaní žalovaný uviedol, že práve z dôvodu opakovaného porušovania základných povinností policajta zo strany žalobcu, pristúpil žalovaný k uloženiu disciplinárneho opatrenia- zníženia služobného platu o 0,5% na dobu jedného mesiaca. Žalovaný zastáva stanovisko, že aj napriek skutočnosti, že v zmysle § 61 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. sa disciplinárne opatrenie po roku zahladzuje, nie je možné prehliadať skutočnosť, že žalobca sa opakovane dopúšťa porušovania základných povinností policajta, z čoho možno odvodiť záver, že disciplinárne tresty, ktoré mu boli doposiaľ uložené, zjavne nepostačovali na jeho nápravu.

4.

31. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti (§ 440 SSP), kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 SSP).

32. Podľa § 2 ods. 1 a 2 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

33. Podľa § 454 SSP, na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

34. Z obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu mal Najvyšší súd Slovenskej republiky za preukázané, že dňa 30. decembra 2016 bolo riaditeľom Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Banská Bystrica začaté disciplinárne konanie voči žalobcovi pre porušenie základných povinností policajta. Podnetom na začatie disciplinárneho konania bolo oznámenie o podozrení z disciplinárneho previnenia, ktoré bolo zadokumentované odborom inšpekčnej služby Stred, úradu inšpekčnej služby, sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra SR pod č. SKIS-IS-OISS-OPČ-291-014/2016.

35. Riaditeľ Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Banská Bystrica vydal disciplinárny rozkaz č. 1/2017 zo dňa 18. januára 2017, v ktorom rozhodol o uložení disciplinárneho opatrenia podľa § 53 ods. 1 písm. b/ zákona č. 73/1998 Z.z. zníženie služobného platu o 5% na dobu jedného mesiaca z dôvodu porušenia základnej povinnosti policajta podľa § 48 ods. 3 písm. h/ zákona č. 73/1998 Z.z. Disciplinárny rozkaz bol žalobcovi vyhlásený dňa 19. januára 2017.

36. Žalobca podal proti predmetnému disciplinárnemu rozkazu odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. PPZ-HCP-BB-135-011/2017 zo dňa 3. mája 2017 tak, že disciplinárny rozkaz potvrdil.

37. Žalobca sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BB-135-011/2017 zo dňa 3. mája 2017 na základe správnej žaloby, o ktorej rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 23S/96/2017-96 zo dňa 6. decembra 2017 tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného č. PPZ-HCP-BB-135-011/2017 zo dňa 3. mája 2017 a disciplinárny rozkaz riaditeľa Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Banská Bystrica č. 1/2017 zo dňa 18. januára 2017 a vec vrátil orgánu verejnej správy 1. stupňa na ďalšie konanie. Dôvodom zrušenia rozhodnutí orgánov verejnej správy oboch stupňov zo strany krajského súdu bola nepreskúmatelnosť rozhodnutí, najmä pokiaľ išlo o výrokovú časť rozhodnutia orgánu verejnej správy 1. stupňa. Nedostatky sa týkali vymedzenia skutku s uvedením miesta, času, spôsobu jeho spáchania a ďalších konkrétnych popisných informácií, ako aj uvedenie relevantnej právnej kvalifikácie.

38. Po vrátení veci vydal riaditeľ Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Banská Bystrica disciplinárny rozkaz č. 1/2018 zo dňa 18. apríla 2018, ktorým bolo žalobcovi uložené disciplinárne opatrenie podľa § 53 ods. 1 písm. b/ zákona č. 73/1998 Z.z., a to zníženie služobného platu o 5 % na dobu jedného mesiaca za disciplinárne previnenie podľa § 52 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., ktorého sa mal žalobca dopustiť tým, že dňa 4. októbra 2016 v čase o 17.09 hod., v služobných priestoroch Oddelenia cudzineckej polície Prezídia policajného zboru Banská Bystrica, v čase, kedy nemal plánovanú službu, vykonal na základe požiadavky pani F. Z. Ď., prostredníctvom konta M. lustráciu osoby F. J. v informačnom systéme Policajného zboru a následne jej poskytol informáciu z informačného systému, týkajúcu sa osoby F. J., čím konal v rozpore s čl. 9 písm. e/ nariadenie ministra vnútra č. 164/2013 a porušil základnú povinnosť policajta ustanovenú v § 48 ods. 3 písm. h/ zákona č. 73/1998 Z.z. Týmto konaním žalobca spôsobil porušenie záujmu chráneného zákonom č. 122/2013 Z.z., ktorým je ochrana spracovávaných osobných údajov.

39. Proti uvedenému disciplinárnemu rozkazu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. PPZ-HCP-BB1-2018/026506-008 zo dňa 20. júna 2018 tak, že odvolanie žalobcu zamietol a disciplinárny rozkaz riaditeľa Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Banská Bystrica č. 1/2018 zo dňa 18. apríla 2018 potvrdil.

5.

40. Podľa § 48 ods. 3 písm. h/ zákona č. 73/1998 Z.z., policajt je povinný dodržiavať služobnú disciplínu.

41. Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., disciplinárnym previnením je zavinené porušenie povinností policajta, pokiaľ nie je trestným činom alebo priestupkom.

42. Podľa § 53 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., disciplinárnym opatrením je

- a) písomné pokarhanie,
- b) zníženie služobného platu až o 15% na dobu najviac troch mesiacov,
- c) zníženie hodnosti o jeden stupeň na dobu jedného roka,
- d) zákaz činnosti,
- e) prepadnutie veci.

43. Podľa § 54 zákona č. 73/1998 Z.z., ak postačí na nápravu policajta a na obnovenie služobnej disciplíny za menej závažné konanie, ktoré má znaky disciplinárneho previnenia alebo znaky priestupku, výčitka, disciplinárne opatrenie sa neuloží.

44. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., pred uložením disciplinárneho opatrenia musí byť vždy objektívne zistený skutočný stav. Policajtovi musí byť pred uložením disciplinárneho opatrenia daná možnosť vyjadriť sa k veci, navrhnúť dôkazy a obhajovať sa.

45. Podľa § 56 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z., pri rozhodovaní o uložení disciplinárneho opatrenia sa prihliada na povahu protiprávneho konania, na okolnosti, za ktorých bolo spáchané, jeho následky, mieru zavinenia a na doterajší postoj policajta k plneniu služobných povinností.

46. Podľa § 243 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., odvolacím orgánom je najbližší nadriadený orgán, ktorý rozhodnutie vydal.

47. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z.z., osobnými údajmi sú údaje týkajúce sa určenej alebo určiteľnej fyzickej osoby, pričom takou osobou je osoba, ktorú možno určiť priamo alebo nepriamo, najmä na základe všeobecne použiteľného identifikátora alebo na základe jednej či viacerých charakteristík alebo znakov, ktoré tvoria jej fyzickú, fyziologickú, psychickú, mentálnu, ekonomickú, kultúrnu alebo sociálnu identitu.

48. Podľa čl. 9 písm. e/ Nariadenia ministra vnútra č. 163/2013, oprávnená osoba pri plnení úloh a pri

získavaní a spracovávaní osobných údajov najmä zachováva mlčanlivosť o osobných údajoch, s ktorými príde do styku.

49. Podľa § 198 ods. 1 SSP, správny súd môže na základe výsledkov ním vykonaného dokazovania na návrh žalobcu rozsudkom

a) zmeniť druh alebo výšku sankcie, aj keď orgán verejnej správy pri jej uložení nevybočil zo zákonného rámca správnej úvahy, ak táto sankcia je neprimeraná povahe skutku alebo by mala pre žalobcu likvidačný charakter,

b) upustiť od uloženia sankcie, ak účel správneho trestania možno dosiahnuť aj samotným prejednaním veci.

50. Podľa § 198 ods. 2 SSP, správny súd môže podľa odseku 1 rozhodnúť len tak, ako mohol podľa osobitného predpisu rozhodnúť orgán verejnej správy.

6.

51. Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyhodnotení námietok žalobcu uplatnených v kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu s poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Z dôvodu, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil na doplnenie dôvodov na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia.

52. V prvom rade považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky za podstatné poukázať na špecifický charakter služobného pomeru príslušníkov Policajného zboru, ktorý je svojou povahou inštitútom verejného práva - ide o štátnozamestnanecký právny pomer. Takýto právny pomer nevzniká zmluvou, ale mocenským aktom služobného orgánu - rozhodnutím o prijatí do služobného pomeru a po celú dobu svojho trvania sa výrazne odlišuje od pomeru pracovného, ktorý je naopak typickým pomerom súkromnoprávnym. To sa prejavuje okrem iného aj v právnej úprave týkajúcej sa zmeny služobného pomeru, služobnej disciplíny, skončenia služobného pomeru a nárokov s ním súvisiacich a ďalších prípadov rozhodovania služobných orgánov. Tieto vzťahy sú založené na tuhšej podriadenosti a nadriadenosti subjektov služobného pomeru. Právna povaha takéhoto služobného pomeru odráža osobitný charakter zamestnávateľa ako primárneho nositeľa verejnej moci, potrebu pevného začlenenia policajta do organizmu verejnej moci a účasť na jej výkone.

53. Zákon č. 73/1998 Z.z. kladie na policajtov vyššie nároky profesionálneho a morálneho charakteru pre výkon služby, ktorých porušenie nekompromisne sankcionuje, čo v konečnom dôsledku znamená, že vo vzťahu k plneniu služobných povinností vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení.

54. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti žalobcu je rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/117/2018-90 zo dňa 13. februára 2019, ktorým zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BB1-2018/026506-008 zo dňa 20. júna 2018, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd kasačný, preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z pohľadu, či kasačné námietky žalobcu sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

55. Najvyšší súd Slovenskej republiky zastáva názor, že žalobca v kasačnej sťažnosti namietal v zásade tie isté skutočnosti, ktoré tvorili argumentačné jadro podanej správnej žaloby a s ktorými sa krajský súd náležitým a vyčerpávajúcim spôsobom vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku. Vo vzťahu k obsahu jednotlivých námietok Najvyšší súd Slovenskej republiky zároveň dodáva, že obdobne ako

žalobné námietky, aj viaceré námietky obsiahnuté v kasačnej sťažnosti boli naformulované príliš všeobecným spôsobom, bez konkretizácie nedostatkov v konaní, ako aj v samotnom rozhodnutí krajského súdu.

56. Ako prvou sa Najvyšší súd Slovenskej republiky zaoberal námietkou žalobcu týkajúcou sa pretrvávajúcej absencie presného popísania skutku v rozhodnutí orgánu verejnej správy 1. stupňa, ktorú súd označil za nedôvodnú, konštatujúc, že v predmetnej otázke sa v plnej miere stotožňuje s názorom krajského súdu, a to, že v disciplinárnom rozkaze je dostatočným a nezameniteľným spôsobom vymedzený skutok, ktorého sa mal žalobca dopustiť (vymedzením miesta, času, ako aj spôsobu jeho spáchania), pričom po zrušení rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BB-135-011/2017 zo dňa 3. mája 2017 v spojení s disciplinárnym rozkazom č. 1/2017 zo dňa 18. januára 2017 rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/96/2017-96 zo dňa 6. decembra 2017 došlo zároveň k odstráneniu nedostatku týkajúceho sa určenia konkrétneho času lustrácie vykonanej žalobcom.

57. V predmetnom kontexte Najvyšší súd Slovenskej republiky zároveň zdôraznil, že v prejednávanej veci neexistovali pochybnosti o tom, že k poskytnutiu informácií týkajúcich sa povolenia na pobyt osoby F. J. jeho bývalej manželke pani F. Z. Ď. zo strany žalobcu došlo, čo potvrdil aj sám žalobca vo svojich vyjadreniach v rámci disciplinárneho konania.

58. Najvyšší súd Slovenskej republiky zastáva názor, že protiprávne konanie žalobcu bolo správne právne kvalifikované ako disciplinárne previnenie, zdôrazňujúc, že žalobca porušil služobnú disciplínu, keď mimo svojej aktívnej služby lustroval prostredníctvom konta selecký298371 v informačnom systéme Policajného zboru údaje o pobyte cudzinca F. J. a tieto poskytol jeho bývalej manželke F. Z. Ď., ktorá nedisponovala žiadnym splnomocnením na riešenie akýchkoľvek administratívnych záležitostí týkajúcich sa jej bývalého manžela, súvisiacich s jeho pobytom na území Slovenskej republiky. Najvyšší súd Slovenskej republiky podčiarkuje, že žalobca ako príslušník Policajného zboru je oprávnený využívať informácie získané z informačných systémov Policajného zboru výlučne na služobné účely a poskytovať ich môže len účastníkom konania, resp. ich splnomocneným zástupcom, čo v tomto prípade preukázateľne splnené nebolo. Žalobca preto uvedeným konaním porušil povinnosť zachovávať mlčanlivosť o osobných údajoch dotknutých osôb, s ktorými príde do styku, ktorá mu vyplýva z čl. 9 písm. e/ nariadenia ministra vnútra Slovenskej republiky č. 164/2013.

59. Vo vzťahu k námietke žalobcu týkajúcej sa charakteru poskytnutých údajov, podľa názoru ktorého platnosť povolenia na pobyt nemožno považovať za osobný údaj, bližšie špecifikujúci fyzickú osobu, Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že zákon č. 122/2013 Z.z. taxatívnym spôsobom nevymedzuje údaje, ktoré je potrebné klasifikovať ako osobné údaje fyzickej osoby. V zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z.z. je pod osobnými údajmi potrebné rozumieť údaje týkajúce sa určenej alebo určiteľnej fyzickej osoby, pričom takou osobou je osoba, ktorú možno určiť priamo alebo nepriamo, najmä na základe všeobecne použiteľného identifikátora alebo na základe jednej či viacerých charakteristík alebo znakov, ktoré tvoria jej fyzickú, fyziologickú, psychickú, mentálnu, ekonomickú, kultúrnu alebo sociálnu identitu.

60. V zhode s právnym názorom krajského súdu a žalovaného, považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky za nepochybné, že údaje, ktoré žalobca v danej veci poskytol pani F. Z. Ď., týkajúce sa pobytu F. J. na území Slovenskej republiky, spadajú do kategórie osobných údajov v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z.z., týkajúcich sa konkrétnej fyzickej osoby, ktorá bola v predmetnom prípade určená inými identifikačnými údajmi, na základe ktorých žalobca vykonal jej lustráciu.

61. Najvyšší súd Slovenskej republiky označil za nedôvodnú taktiež námietku žalobcu, že správne orgány pri ukladaní sankcie nezohľadnili okolnosti, na ktoré sú v zmysle ustanovenia § 56 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. povinné prihliadať. Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z obsahu rozhodnutia orgánu verejnej správy 1. stupňa možno jasným spôsobom identifikovať skutočnosť, na ktoré pri rozhodovaní o uložení konkrétneho disciplinárneho opatrenia prihliadal, ktorými boli predovšetkým záujem chránený zákonom, nevyhnutnosť dodržiavania služobnej disciplíny, skutočnosť,

že žalobca absolvoval vzdelávanie v oblasti ochrany osobných údajov, ako aj postoj žalobcu k plneniu služobných povinností policajta.

62. V predmetnom kontexte Najvyšší súd Slovenskej republiky označil za správny postup orgánu verejnej správy 1. stupňa, ktorý pri rozhodovaní o uložení konkrétnej sankcie za disciplinárne previnenie prihliadol taktiež na skutočnosť, že žalobca bol v minulosti opakovane disciplinárne potrestaný, pričom trikrát mu bolo uložené písomné pokarhanie ako miernejšia forma sankcie. Na uvedenom závere nemení nič ani skutočnosť, že medzičasom došlo v zmysle § 61 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. k zahladeniu disciplinárnych opatrení za minulé disciplinárne previnenia žalobcu, nakoľko aj zahladené disciplinárne potrestanie dáva obraz o osobe disciplinárneho previnilca a o jeho tendencii dopúšťať sa disciplinárnych previnení, resp. nerešpektovať základné povinnosti policajta.

63. Inými slovami povedané, zahladením disciplinárneho opatrenia nedochádza k zániku skutočnosti, že disciplinárny previnilec sa dopustil disciplinárneho previnenia. Zahladienie disciplinárneho opatrenia nebráni tomu, aby orgán verejnej správy pri hodnotení možnosti nápravy disciplinárneho previnilca prihliadol na skutočnosť, že tento sa už v minulosti dopustil disciplinárneho previnenia, a na základe tejto skutočnosti vyvodil príslušné závery vo vzťahu k voľbe adekvátnej sankcie.

64. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto zastáva stanovisko, že pri rozhodovaní o disciplinárnom opatrení bolo bezpochyby potrebné zohľadniť aj fakt, že žalobca opakovane porušuje základné povinnosti policajta, z čoho možno odvodiť záver, že disciplinárne opatrenia, ktoré mu boli doposiaľ uložené, zjavne nepostačovali na jeho nápravu. Vzhľadom na uvedené argumenty považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky záver orgánu verejnej správy 1. stupňa, že v danom prípade nepostačuje na zabezpečenie nápravy žalobcu a na obnovenie služobnej disciplíny-výčitka, za opodstatnený.

65. Vo vzťahu k námietke žalobcu ohľadom osoby iniciujúcej začatie disciplinárneho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že v danom prípade sa nevyžaduje, aby konanie bolo začaté na podnet osoby, ktorej sa poskytnutie informácií malo týkať. Z obsahu administratívneho spisu mal Najvyšší súd Slovenskej republiky za preukázané, že v prejednávanej veci bolo disciplinárne konanie začaté riaditeľom Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Banská Bystrica, a to na podnet odboru inšpekčnej služby Stred, úradu inšpekčnej služby, sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra SR, týkajúci sa oznámenia o podozrení z disciplinárneho previnenia. Predmetné disciplinárne konanie bolo preto podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky začaté v súlade so znením ustanovenia § 235 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., v zmysle ktorého konanie začína buď na návrh účastníka konania alebo služobného úradu.

66. Rovnako považoval Najvyšší súd Slovenskej republiky za neopodstatnený argument žalobcu ohľadom potreby skúmať, či sa osoba, ktorej sa poskytnuté informácie týkali, cítila byť konaním žalobcu dotknutá. Najvyšší súd Slovenskej republiky v predmetnom kontexte uvádza, že pre naplnenie znakov skutkovej podstaty disciplinárneho previnenia v zmysle § 52 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., spočívajúceho v porušení základnej povinnosti policajta ustanovenej v § 48 ods. 3 písm. h/ zákona č. 73/1998 Z.z., je irelevantné, či sa osoba, k poskytnutiu osobných údajov ktorej v danom prípade došlo, cíti byť konaním žalobcu nejakým spôsobom dotknutá. Orgán verejnej správy sa touto otázkou nie je povinný zaoberať, pričom v rámci disciplinárneho konania obligatórne skúma predovšetkým naplnenie objektívnych a subjektívnych znakov skutkovej podstaty disciplinárneho previnenia, medzi ktoré bezpochyby nemožno zaradiť subjektívny postoj dotknutej osoby k žalobcovmu konaniu.

67. Vo vzťahu k námietke žalobcu ohľadom údajného odchýlenia sa krajského súdu od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu a ostatných súdov Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že táto je opätovne formulovaná príliš všeobecne, bez náležitej argumentácie spojenej s konkretizáciou relevantných rozhodnutí, od ktorých sa mal krajský súd odchýliť.

68. Žalobca v správnej žalobe, rovnako ako aj v kasačnej sťažnosti síce citoval vybrané časti rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, avšak bez bližšieho prepojenia na prejednanú vec a skutkové a

právne otázky, ktoré v danej veci vyvstali. Z uvedeného dôvodu nie je Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky jasné, akým spôsobom mal krajský súd na tieto rozhodnutia prihliadať, keďže žalobca závery v nich obsiahnuté nepremietol na podmienky prejednávanej veci a zároveň opomenul v kasačnej sťažnosti špecifikovať, ako konkrétne sa mal krajský súd od daných rozhodnutí odchýliť.

69. Po dôkladnom vyhodnotení všetkých vyššie uvedených skutočností dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky zhodne ako krajský súd k záveru, že orgány verejnej správy oboch inšancií postupovali v danej veci v intenciách citovaných právnych noriem, pre svoje rozhodnutie si zadovážili dostatok skutkových podkladov, na základe ktorých náležitým spôsobom zistili skutkový stav a aplikáciou relevantných zákonných ustanovení zo skutkových okolností vyvodili správny právny záver, že žalobca sa svojim konaním dopustil disciplinárneho previnenia podľa § 52 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., čo malo za následok uloženie disciplinárneho opatrenia podľa § 53 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. a preto krajský súd nepochybil, keď žalobu žalobcu zamietol. Krajský súd sa po preskúmaní oboch správnych rozhodnutí, ako aj konaní, ktoré ich vydaniu predchádzali, podrobne zaoberal všetkými žalobnými námietkami a dospel k správne názoru, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona, pričom svoj právny záver, s ktorým sa Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožňuje, aj náležitým spôsobom odôvodnil. Vo svetle uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

7.

70. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že žalobcovi, ktorý v kasačnom konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP). Žalovanému kasačný súd náhradu trov kasačného konania nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať a v súvislosti s kasačným konaním žalovanému ani trovy nevznikli (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.